

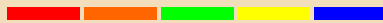
A Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémia Miskolci Területi Csoportja nyilvános ülése

Kuklay Antal művészettörténész székfoglaló előadása

A nyelvi szegénység esztétikája Pilinszky János költészetében

„Testünk két természetes időmérője, a lélegzés és a szívdobogás nem közömbös metronóm, hanem baljóslatú homok-, vagy vízóra. Pulzálásuk csökkenő számsor, melynek minden tagja a nulla felé tart. Megannyi tüsszúrásból cseppenként folyik ki belőlünk az "életidő". A diagnózis elvérzés lesz és apró ütések okozta erőszakos halál. Furcsa módon háttal közeledünk az örökkévalósághoz, mint aki az utolsó kocsi peronján nem a közeledő célállomást, hanem csak az elfutó talpfákat látja. Pedig a mulandó a múlhatatlanhoz vezet. Gazdánk ballag a zöld mezőben. Lába alatt a fűszálak az otthon felé hajlanak és néma boldogsággal hirdetik: a munka véget ért, a Gazda megpihent. Hazatérő lába bennünket taposott.”

A székfoglaló bevezetéseként kortárs művészeti tiszteletadás az Akadémiának: „Székforgató”

A Miskolci Galéria képzettársítás nevű összművészeti szabad társulásának előadása

Alkotók: Fecske Csaba, Rudolf Mihály a SzIMA tagjai, továbbá Balogh Zsolt, Fáy Ádám, Kurunczi Ágnes, Lajhó Dorottya, Lajhó Ruben, Sütő Róbert, Takács Tímea. **Technika:** Fogel János, Koczán Martin. **Társulatvezető:** Bán Ildikó

Mit jelent nekem az akadémia? Annak idején Feledy Gyula szorgalmazta a felvételemet, így hát büszkeség a tagjának lenni. Érdek nélkül tetszik, tehát szép dolog. Lehetőség egy szűkebb és kvalifikált társaságnak, hogy tegyen (tegyünk) valamit a hely szellemét erősíteni, a kulturális életet felpezsdíteni. A formát tartalommal tölteni meg. {Fecske Csaba} Az akadémia épülete alijában véve tiszteletet ébreszt a emberben, ha belép, s ha csak kívülről szemléli egyaránt. A zegzugos tereken keresztül a díszterembe kerülünk. A székforgatás/székfoglalás eseményéhez kapcsolódó képi világ a székre reflektál. A terem sarkaiban elhelyezett ezüst drapériák a szék lábaira utal. Az arany lábfürdő, megtisztulást felkenést hivatott megidézni. Az elhelyezett tükrök a fordítás kézenfekvő rései a térben... {Sütő Róbert} A műfaj, amit képviselek hasonlatosan tiszta, mint a tudomány maga. Én meg én vagyok, egy néptáncos, aki a mai rohanó világban próbálja megőrizni azt a kultúrát, ami egyébként minden magyar embernek a sajátja (csak ezzel nincsenek tisztában). Ez maga rengeteg alázatot és "tudományos tevékenységet" igényel, hiszen fel kell kutatni a gyökereinket, a szokásokat. {Kurunczi Ági} Ebben a közös munkában mindenkinek fontos szerepe és feladata van és a saját területén belül is képvisel valami figyelem magamat is, hogy milyen hatások érnek és miderre hogyan reagálok. {Takács Tímea} Első és talán nekem a legfontosabb, hogy táncos vagyok ebben az egészben. A műfaj kérdéses, de mindenesetre valami olyan, ami közvetít és átad. {Balogh Zsolt} A társulatban én úgy látom magam, mint egy „kivülálló”, aki a végső simításokban vesz részt. Kiegészíti saját nem-művészi tudásával azt, amit a „test és a hang” együtt létrehoz, hogy a közönség nem csak nézze az improvizációs előadást, hanem saját maga is részesének, beleillőnek, kicsit saját tulajdonának érezze, aktív szereplőjének tekintse magát. {Koczán Martin}

MTA Miskolci Akadémiai Bizottság székháza
(Erzsébet tér 3.), 2012. december 13., csütörtök 14h